

VĚTRNÍK

Ročník L.

Úterý 15. října 2019

číslo 5.

Také oficiální hosté jsou součástí přehlídky

Padesátý ročník vysoké přehlídky Krakonošův divadelní podzim včera navštívila Zuzana Malcová, ředitelka Odboru regionální a národnostní kultury Ministerstva kultury ČR, se svými kolegyněmi. Ve Vysokém roz-

hodně nebyla poprvé. Přehlídku navštěvuje každým rokem, zajde na představení, navštíví místní krámky a vydá se na tajný výlet. Tentokrát ji téma výletu nadchlo obzvláště, neboť cíl byl v zásadském závodě Preciosa. Zuzana Malcová není jediná oficiální návštěva. V sobotu přijel na přehlídku hejtman Libereckého kraje Martin Půta, který se stal kmotrem při křtu pamětní medaile. V neděli přehlídku navštívila také Květa Vinklátová, radní Libereckého kraje. Všichni oficiální hosté do Vysokého jezdí rádi, zdrží se, pohovoří a odjíždí s příjemným pocitem. Přehlídka všem donátorům děkuje za finanční podporu.

dnes		
kdy	co	kde
8:30	O Budulínkovi	velký sál
9:00		
	Andělská hora	
9:30	seminář	malý sál
10:15	O Budulínkovi	velký sál
10:30	Andělská hora	
11:30	loučení Boleradice	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	ISS - DM
13:00	Videokavárna	malý sál
15:00	vítání Vamberk	před divadlem
17:00	Létající snoubenky	velký sál
17:30		
18:00	Vamberk	
20:00	Létající snoubenky	velký sál
20:30		
21:00	Vamberk	
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	Bowling bar

Recenze: Milan Schejbal

Karel Rudolf Krpata, Karel Steklý:

Počestné paní aneb Mistr ostrého meče

DS Bratří Mrštíků Boleradice

Veselohra Mistr ostrého meče má zajímavý osud. Napsal ji v roce 1940 pardubický advokát, novinář, spisovatel, dramatik, ale především představitel silné prvo-republikové pardubické ochotnické generace Karel Rudolf Krpata k oslavám 600 let od založení města Pardubic. Zde také měla svou premiéru na ochotnických prknech a záhy se objevila i na jevišti pražského Divadla na Vinohradech. Autor za ni obdržel několik cen a dostalo se jí poměrně značného ohlasu. Čtyři roky po premiéře se dočkala filmového zpracování pod názvem Počestné paní pardubické (filmový scénář Karel Steklý, režie Martin Frič). A především díky skvělým hereckým výkonům (v hlavních rolích František Smolík a Jiřina Štěpničková, dále pak např. Ferenc Futurista, Jindřich Plachta, Jaroslav Marvan, Zita Kabátová či František Filipovský) se s tímto filmem můžeme čas od času setkat na televizní obrazovce v cyklu Filmy pro pamětníky. V roce 1995 původní předlohu i filmový scénář upravil Gustav Skála a pod názvem Mistr ostrého meče ji uvedl ve svém tehdejší domovském Východočeském divadle Pardubice. A právě tato úprava se stala výchozím bodem inscenace Divadelního souboru Bratří Mrštíků Boleradice, který nám na vysokých prknech připravil v minulosti nejen jeden divadelní zážitek.

A nutno říci, že volba to byla v zásadě správná, a to především proto, že souboru v čele s režisérkou Ivou Kahounovou se podařilo poměrně přehledně jevištně převyprávět základní uzlové body příběhu – byť je tento značně jednoduchý a z dnešního pohledu místy až naivní. Závistivé „počestné“ paničky, láska dvou mladých lidí, úkladní podvodníci a poctivý městský kat Jiří, který se

touží stát řádným občanem a kterému se za pomoci své ženy Roziny podaří odhalit nepravosti a viníky, dát dohromady zamilovanou dvojici a nakonec se jemu i Rozině dostane řádného uznání a důstojného postavení ve městě. Volba zmíněné látky byla dle mého názoru správná i proto, že je v silách současného bolederadického souboru takovýto titul zvlád-

nout, zvláště když jsme byli svědky typově dobře obsazených rolí. Jsem přesvědčen, že v takovémto případě je důležité nejen, že se příběh vypráví, ale také (ne-li důležitější) jakým způsobem se vypráví, zvláště ve složce herecké. A tady vidím značné problémy. Ne-ní totiž patrný ústřední princip, chcete-li jednotící klíč, podle kterého by použité herecké výrazové

prostředky vytvořily dohromady sladěný „orchestr“, jenž hraje celistvou skladbu. Vedle takřka realistického herectví vidíme jemnou i hrubší nadsázku či výraznou charakterizaci hraničící s karikaturou, přičemž zvolenému titulu by asi nejlépe slušela právě zmíněná jemná nadsázka, korespondující s nabízejícím se „retrostylem“, odkazujícím k datu vzniku předlohy (i té filmové). V tomto smyslu jsou asi jevištně nejpřesvědčující a nejpůsobivější výkony Zbyňka Hádera (Jiří Zelinger), Marie Sokolářové (hraběnka Terezie Eleonora), Jany Glocové (Helena Lechnerová) či Ilony Pelikánové (Rozina) a částečně také Jana Korába (purkmistr). Částečně proto, že zde nebyla zcela využita možnost

nadsázky, kterou nabízí pojetí purkmistra jako člověka, který má prakticky samé kladné vlastnosti, což bychom u dnešních purkmistrů hledali jen velmi těžko. Tato nadsázka se naopak projevuje u hraběnky, kdy se při zmínce o penězích stává z na smrt nemocné staré ženy mladá laňka, nebo u kata Zelingerera a jeho pomocníka Poldy, kteří se bojí krve. Na druhé straně je herecko-režijní pojetí postav Hypolita Kostíka, Kryštofa Zvůnka a Šebestyána Zlatého z naprosto jiného „soudku“, je jednostrunné a neproměnlivé a znemožňuje realizovat důležitý fakt, kdy v závěru muži své „počestné“ ženy zkrátí a vykáží je do patřičných mezí. To se zde díky tomuto pojetí nekonalo a závěrečný obraz jejich manželek s Rozinou tudíž neměl patřičnou motivační podporu.

Je nutné zmínit také velmi zdařilé a funkční scénické řešení, které umožňovalo bez zbytečného popisu rychlé změny prostředí a především skvělé kostýmy (scéna a kostýmy Jana Kahounová), které asi nejvíce odkazovaly k onomu „retrostylemu“ a jemné nadsázce, které by inscenaci jako celku velmi slušely. Jsem přesvědčen, že pokud by se toho podařilo dosáhnout důkladně a důsledně i ve všech ostatních inscenačních složkách (zejména režijně-herecké), byli bychom svědky velmi zdařilé inscenace. I tak bylo zřejmé, že diváci byli spo-

kojeni a my všichni se můžeme směle těšit na další inscenační počín boleradického souboru.

Půdičkáři

Viděli jsme víc než průměrný text, který soubor pojal co nejpoetičtější způsobem. Bylo naprosto zřejmé, že herci s nasazením plní režijní řešení. Velká pečlivost byla věnována kostýmní stránce. Zabývali jsme se otázkou, zda by bylo možné tento text inscenovat ve zcela jiném žánru (např. v nadsázce). Inscenace je příkladem poctivého venkovského divadla.

KDP mladým

Počestné paní aneb Mistr ostřího meče boleradického divadelního spolku byly příjemným osvětlením Krakonošova divadelního podzimu. Historická veselohra ukazuje, jaké trable zažije katova manželka, která se rozhodne bojovat proti pokrytectví a pomoci naplněné lásce.

Výborná herecká stylizace ve skvělém podání všech herců, zvláště Jany Vystoupilové v roli Kostíkové, nás velmi bavila. Líbily se nám jak dobově zasazené kostýmy, výstižná funkční scéna, dobrý výběr hudby, tak i organizace a sehra- nost celého souboru. Jako hlavní témata jsme si pojmenovali závist, peníze, snaha o dosažení vyššího společenského statusu. Všechny nám přišly aktuální. Jsme nadšení a děkujeme.

Ochutnávka veselých hroznů před divadlem

Včera se před divadlem popíjelo. A to nejen u oficiálního stánku pěkně na sluníčku. Ale popíjela se naprosto zdravá, několik dní kvašená šťáva z boleradických hroznů. Sturm, řekl by Rakušák. Burčák, říká Moravák.

Lahodný nápoj z vinné révy přivezl Divadelní soubor Bratři Mrštíků z Boleradic. Pepa Hejral prohlásil: „Do Vysokého jste přijeli celkem dvacetkrát a z toho jen jednou to byl D.E.B.A.K.L (Divadelní experimentální boleradický amatérský kruh lyricko-epický). A vždycky jste přivezli potěšení ducha, hezky krojovaný důčata, na který je radost pohledět,“ pochvaloval si Pepa, ke kterému se připojil také Jaroslav Vondruška. „Nebudu chválit, co všichni víme – že vás tu rádi vidíme, že nás vždycky potěšíte atd. – to by bylo nošení dříví do lesa. Ale rozhodně vám přeji, aby se obě představení vydařila, zlomte vaz!“

Boleradický Jindřich Kahoun zvolal: „Vážení diváci a vážení milovníci ochotnického divadla zvláště, rádi jsme přijeli k vám na vaše 50. výročí. Jezdíme sem rádi vždy, i když nepostoupíme, jezdíme sem v zimě i v létě. A protože vy máte padesát a my dvacet let,

co sem jezdíme, rozhodli jsme se, že je to důvod k oslavě,“ říkal Jindřich Kahoun a vyprávěl, jak v Boleradicích posbírali krásné hrozny, které zpracovali a nechali několik dní, jelikož bylo teplo, kvasit. A vykvašenou šťávu z těch krásných hroznů přivezli do Vysokého a říkají ji burčák. Ale než ho nabídli ke koštu,

jejich Bořivoj Veselý, skladatel a recitátor, přednesl oslavnou báseň. Byla milá a poetická, leč zapamatovala jsem si z ní jediné: „...burčáček a slivovičku ochutnáte na jazýčku...“

Ochutnala jsem. Dobré to bylo.

(jn)

Pro velký zájem o Bio Krakonoš

vám zdvojnásobíme dávku.

Ve středu uvidíte plánovaný program od 13 hodin
a další promítání přidáme v 17 hodin.

Na programu bude dokument k 50. národní přehlídce
Krakonošův divadelní podzim.

Včerejší vítání před divadlem Krakonoš bylo okořeněné, dá-li se to tak říct, když šlo o nápoj, skvělým boleradickým burčákem. Rozléval se velkoryse a přítomní rádi ochutnávali, protože díky příjemnému babímu létu je také v obvykle velmi větrném Vysokém stále ještě příjemně. Ale netěšte se. Teplé povětří skončí a vy ještě rádi vyhledáte pohostinnou náruč U Padesátnice. Tam si můžete nejen pochutnat na něčem dobrém, ale můžete sem zajít za poudačkou či na promítání některého z dokumentů. A zítra vás čekají v dvojité dávce.

Inu – proč ne!

Táto – půjdem do divadla.
Mámo – já bych šel.
Jenom něco veselého
uvidět bych chtěl.

Veselý a s písničkama,
to je správný kus.
Vždyť co dávaj v televizi,
to je prostě hnus!

Mám dojem, že ve Vysokém -
říkal jeden přítel -
hrajou lidi buhví odkud
divadel snad pytel.

Mámo – už jsi oblečená –
já už jenom boty.
Ještě, že je takhle krásně,
nikde žádný sloty.

Táto – vem si peněženku!
Co to bude stát?
Já si chci pak— po divadle—
trochu vína dát.

No a když to bude smutný?
Co si, táto, počnem?
Zůstanem tam v tý hospůdce!
Inu – táto – proč ne!

Jiří Hlávka

Den jako stvořený pro tajný výlet

Neodmyslitelnou součástí každé vysocké divadelní přehlídky je tajný výlet. Sraz účastníků byl ve čtvrt na dvanáct před divadlem. Mnozí se před cestou zastavili v pekárně pro malé občerstvení a pak už se vyrazilo vstříc neznámu. Výjimku neudělala ani delegace z Ministerstva kultury, která byla také mezi účastníky.

Předčasné zastavení

První nečekaná zastávka byla téměř za rohem. Když jsme projížděli Sklenařicemi, vzpomněla si Svatka, že zapomněla dárkové tašky pro naše průvodce tajným výletem. Čekaly jsme tedy, až nám je z Vysokého dovezou. Při této zastávce nás potkalo hned dvojité štěstí. Za prvé se na chybějící dárky vzpomnělo zavčas a za druhé jsme čekali na místě s úžasným výhledem. Hory, barvící se listí a pole fialového zelí. To všechno zalité sluníčkem, které přehlídce letos zázračně přeje. Kdyby nás netlačil čas, myslím, že by ani ostatním delší panoramatické zastavení nevadilo. Výhledů bylo ale po cestě ještě mnohem víc.

Skleněné stopy vedou i do Vysokého

Oficiálním cílem našeho „zájezdu“ byla Zásada. Konkrétně

výrobní firma Preciosa. Před objektem si nás pod svá průvodcovská křídla vzal Petr Vondráček. Povyprávěl nám o historii firmy, která je mimochodem ryze česká (v dnešní době celkem zázrak). Pobočka v Zásadě má okolo dvou set zaměstnanců. Řeč sklouzla i k Vysokému, kde žije nejstarší zaměstnankyně Preciosy Jaroslava Marková. Kdo by se chtěl o návštěvu koral na Vysocku dozvědět víc, ve vlastivědném muzeu je až do konce října expozice s tímto tématem.

Sto tisíc a do celého světa

Celou prohlídku nám dělaly společnost pytle, sáčky a nádoby různých velikostí a ve všem z toho jenom korálky. Různé velikosti, různé barvy, různé tvary. Celkový počet možných barev, provedení a velikostí se blíží

k neuvěřitelným sto tisícům. A tyto tisíce, spíš miliony míří do celého světa. Kanada, Brazílie, Velká Británie, Indie, ale i méně obvyklé destinace jako Peru, Nepál nebo Kuvajt. Jednoho překvapí, že i v takových koutech světa mají zájem o české korálky. Kde jinde zakončit celou prohlídku než v obchodu. Ovšem Svatka zavelela, že nás tlačí čas a dala pro nakupování šibeniční limit deset minut. Nabrali jsme, co jsme mohli, rozloučili se a naskákali do aut. A jaké další zastavení náš výlet měl?

I v Zásadě hrají loutkové

Přesunuli jsme se k místní sokolovně, kde už na nás čekaly členky loutkového sboru, který v Zásadě mají. Příběh zásadských loutek je opravdu zajímavý. Dostali se k nim v roce 1926, kdy je koupili od jakéhosi pražského košíkáře. Marionety byly v hroz-

MOŽNÁ PŘIJDE I KRAKONOŠ

Představení Vobskočáku ve čtvrtek v noci.

Čas: 23.00 hodin
(spíše plus než minus)

Takto hezky vás uvítají na společenském večeru (pokud jste zrovna hráli).

Valná hromada VOBSKOČÁKU

Ve čtvrtek v 18 hodin U Albíny

Sraz v 17.30 hodin před Krakonošem.

Pěkně kulaté do deníku

Pokud jste vášnivými turisty a vlastníte také turistický deníček, pak určitě na všech místech, kam přijedete, hledáte razítko. Ano, turistické razítko má také přehlídka KDP. Je kulaté, velmi pěkné a hlavně vzácné, protože jej můžete získat pouze letos. Do deníčku vám jej otisknou Hana Čivrná nebo Olga Šulcová ve stánku u hlavního vstupu do divadla. Tak o něj nezapomeňte požádat.

(jn)

Po přečtení titulku jistě každý namítne, že smyslů máme pět, maximálně šest. Čich, sluch, hmat, zrak a chuť, popřípadě intuici. Sedmý smysl je něco jako meridian. Někdo ho má, někdo ne. A jen ten, kdo ho má, jej může lety cvičení a odříkání vypilovat. Co tento smysl lidem dává?

S polek Techniků
Divadla Krakonoš

Jedině technik ví, kolik je režisérovo „O vteřinku pomaleji“ nebo „Tak o dvacet mññ“. Jen díky sedmému smyslu technik

A pokud vidíte technika, který v tom není tak dobrý, tak se ještě učí.

Včera sliboval Ladislav Valeš před divadlem Krakonoš, že oni, Rádobydivadlo Klapý, vyrábí černé sny divákových probdělých nocí. Oni jsou typem souboru, který vylévá na jevišti hektolitry krve, vytváří fobie, které diváci řeší za velké peníze na lehátku u psychiatra.

A cartoon illustration of a man with a beard and glasses sleeping in a wooden chair. He is holding a pen in his right hand. Above him is a thought bubble containing a clock face and the text "BYLI JSME V A BUDENČ".

kém herečka, a tak požádali Janu Pokornou, aby rychle zaskočila v jejich hře ten štek, z něhož se nakonec vyklubala role titulní, po které následovala několikaletá spolupráce. Hned mi bylo jasné, že jsem propásla, že s Rádobydivadlem Klapý, které je známé tím, že jeho členstvo pochází z různých krajů republiky, hrál také vysocký František Vítámvás. Hned mi naskočilo, že jsem neslyšela od hostesky Klaudie, co soubor po předsta-

Já v tom rozmarném poobědovém oparu totiž úplně vysklila tradiční obřad loučení. Zapomněla jsem, zazdila jsem ho, nepřišla jsem. Já tam prostě nebyla. A tím pádem, vám nemohu říct, jak se Rádobydivadlo Klapý loučilo s přehlídkou a zda herci oběhli tříkrát kostelíček. A tak vlastně nemám co psát. Stydím se.

$$(jn)$$

U padesátnice se v noci drátkovalo

Byli jste včera mezi těmi hosty, kteří, ač nechtěli, byli nuceni opustit příjemné prostředí hospůdky U Padesátnice, a to ještě před půlnocí? Důvodem toho, že se hospůdka předčasně uzavřela, byla údržba podlahy.

Tým kuchyňky chce stále zlepšovat své služby. Ty se samozřejmě týkají nejen nabídky jídel-

ního či nápojového lístku, ale také kvality prostředí, v němž hosté sedí.

A tak už před přehlídkou nechal soubor v divadle nově napastovat veškeré parketové podlahy, které je posléze třeba ještě vydrátkovat a vyleštit. Včera večer pobíhalo další leštění parket na malém sále.

Všichni, kdo v kuchyňce pracují, doufají, že hosté jejich iniciativu ocení. Nejlépe tím, že zaplní židle v sále a budou si ve velkém objednávat.

A tak vám přejeme, abyste se U Padesátnice cítili dobře a aby vám tam chutnalo.

(red)

Trénink atleta Ivana

To, že divadelníci nejsou žádná ořezávátka, ale sportovci, kteří každou možnou chvíli vyplňují pohybem, nám dnes připomněl Ivan Hanuš. Před odjezdem na tajný výlet se za volant jednoho z vozů nečekaně vrhla Svatka Hejralová, ačkoliv měl řídit právě Ivan. S otevřenými dveřmi uvedla auto do pohybu. Ivánek neváhal ani chvíli a vrhnul se za ním, odhodlán bránit svou roli řidiče. Vše dobře dopadlo a směr Zásada nakonec opravdu řídil Ivan.

(eli)

Až zase za padesát

Růžová košile s úhledně uvázanou kravatou, vesta, sako, vyleštěné boty a notná dávka natěšenosti k tomu. Tak vypadal včera před odpoledním představením boleradického souboru pan Josef. Těšil se totiž, že půjde poprvé po padesáti letech na přehlídkové

představení. Protože je to navíc potentát, provázal do řady pěkně vrchnost z Prahy. Usadil se do hlediště a těšil se, jak si vychutná inscenaci od A do Z.

Tak A náš milý Josef určitě viděl. Ale k B už nedorazil.

Usnul. Divadlo ho prý ani v nejmenším nerušilo. A dámy vedle něj sedící se rušit bály. Josef se vrátil z divadla zkroušený se slovy: „A už tam minimálně dalších padesát let nepůjdu.“

(frk)

Petrova sbírkčička

Ukázalo se, že přehlídková stálice Petr Kolínský je lovec trofejí. Nic netušícím dámám krade brýle. Naposledy ale šlápl vedle. Jeho poslední obětí se totiž stala redaktorka VyBulu Jana Fričová. Ale všechno zlé je pro něco dobré.

Díky tomuto činu jsme Petra odhalili a naše redakce tímto apeluje na všechny majitelky brýlí: dávejte si na ně (na něj) pozor, ať neskončíte v jeho sbírce!

(eli)

Do třetice všeho....

Říká se do třetice všeho dobrého i zlého. A tak právě vysocká divadelní technika má, zdá se, pro letošní přehlídku už vybráno. Alespoň co se toho zlého týká.

Co se tedy stalo. V pátek byla zima v divadelní budově. Prostě topení si řeklo, že nebude fungovat, ale odpočívat. A tak technici dělali všechno možné, aby systém ze stavu „netopí“ dostali do stavu „topí trochu“. Nakonec se dostali do opačného extrému, a to „topí hodně“. To už však byl stav řešitelný, neboť se daly ztlumit radiátory, aby se teplota usadila na hladině snesitelné teplo.

V sobotu přestala pracovat myčka v kuchyňce a rozhodla se, že nebude fungovat, ale odpočívat. Technici ji snesli do propadla a rozebrali na prvosoučástky. Problém neobjevili. Myčku opět složili a v propadle vyzkoušeli. Pracovala vzorově. Vynesli ji do patra do kuchyňky, zapojili a - a nic. Nádobí se dál mylo v dřezu. Nebudu to prodlužovat – následovala další rozborka a zborka –

bez zjevné technické závady mytí nádobí se opět nekonalo. Až někoho napadlo podívat se mimo myčku – a technici našli jakousi zpětnou klapku, která bránila napouštění vody.

A co bylo do třetice? Přestal fungovat zesilovač. Pokud očekáváte další popis přenášení, rozebírání atd., nedočkáte se. Technici jej prostě vyměnili za jiný.

(jn)

Vobskočácké hodnocení

Den třetí

Cenu za celoživotní výkony v práci při pořádání a přípravě přehlídky Pohárku jednoaktovek ve Vysokém nad Jizerou uděluje porota panu Tomášovi Hradilovi. Zvláště ocenila fakt, že vše dělá bez nároku na jakékoliv ocenění. V současné době vyzdvihujeme fakt, že se začal plně věnovat práci ve sdružení Vobskočák. Jako ocenění mu věnujeme sadu popelníků. Cena bude předána na závěrečném večeru.

Nedělní představení souboru Rádobydivadla Klapý U Kočičí bažiny bylo velké drama. To se projevilo i v hodnocení. Každý měl jiný názor. Všichni přítomní se však shodli, že pohybovat se v tom množství hadrů, byl opravdu výkon. Aby si herci mohli vzít květinové dary, předáváme jim sadu šesti váziček. Předseda poroty Standa Mareš.

středa 16. října 2019		
kdy	co	kde
9:00	Víme, jak je důležité mítí Filipa	velký sál
	Zákupy	
9:30	seminář	malý sál
11:30	loučení Vamberk	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
	Videokavárna	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Zákupy	před divadlem
20:00	Víme, jak je důležité mítí Filipa	velký sál
20:30	Zákupy	
21:00		
22:00	seminář KDP	půdička
22:30	společenský večer	Bowling bar

Větrník, zpravodaj L. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Eliška Bochová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, ilustrace: Petr Kolínský. Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

kontakt: vetrnik@kdpvysoke.cz.

Náklad 120 ks

Cena 10 Kč